

og det konservative Folkeparti gav den Tilslutning, og Socialdemokraterne erklærede, at de vel nærede Betæneligheder, men hvis man fra anden Side ønskede Sagen fremmet, var de villige til at forelægge Forslaget for deres Hovedbestyrelse for at opnaa Bemyndigelse til at give Forslaget Tilslutning. Fra Venstres Side kom der imidlertid en absolut Afvisning, og det ærede Medlem maa altsaa hos sit eget Parti søge den egentlige Grund til, at hans Plan ikke har kunnet gennemføres.

Naar det ærede Medlem dernæst gaar over til at drøfte det foreliggende Lovforslag, hvis § 1 han ikke betragter som noget Ækvivalent for det, han ønsker, synes jeg, at han gør Sagen vanskeligere, end den i Virkeligheden er, og hans videre Argumentationer synes mig ogsaa snarere at maatte føre til i alt Fald en anbefaling af § 1 end til det modsatte. Thi naar det ærede Medlem som Formand for de samvirkende Sogneraadsforeninger siger, at han ved, at saa godt som alle Landets Sogneraadsformænd ønsker at trække sig tilbage nu, og naar han endvidere er en Tilhænger af, at man skal bevare Kontinuiteten i Sogneraadene, burde det dog naturligt føre ham til at fjerne det, som er en Hindring for Kontinuitetens Bevarelse, nemlig den Adgang, Sogneraadsformændene har til at sige: Vi vil ikke fungere længere. Det ærede Medlem siger saa: Ja, men hvis det er en helt ny Bestand, der kommer ind i Kommunalbestyrelsen, maaske andre Partier, som har Flertal deri, kan man ikke tvinge vedkommende til at være Formand. Det vil dog være meget lidt sandsynligt, hvis der sker en saadan Omvæltning indenfor et Sogneraad, at det nye Sogneraad da vilde forlange at beholde den siddende Sogneraadsformand. Det analoge Tilfælde vilde være dette, at et Flertal i et Sogneraad, som bestod af lutter nyvalgte, hvor altsaa alle Medlemmer var pligtige at modtage Valg som Formand, ubetinget vilde pege en ud og sagde: Du skal bære Byrden, selv om du er vor Modstander. Men noget saadant sker ikke, naar alle har en Pligt til at modtage Hvervet som Formand; og det vil neppe ske, hvis man hæver Formandens Ret til at frasige sig. Genvalg. Nej, det, man hæver, hvis man følger Lovforslaget, er den almindelige Adgang, der i Henhold til den bestaaende Lov er baade for Sogneraadsmedlemmer og Sogneraadsformænd til at erklære, at nu gaar man sin Vej, og det er denne Lovregel, som jeg finder ikke er passende under de nuværende Forhold. Jeg fatter ikke ret vel, at man

overfor en Paaberaabelse af det alvorlige i Situationen — og man erkender dog, hvor vanskelig den er, saaledes som det ærede Medlem fra Assens erkender det — ikke vil være med til at sige: I dette Aar skal man ikke kunne paaberaabe sig en saadan almindelig Fritagelsesgrund, men skal, hvis ens Medborgere kræver det, gøre sin Borgerpligt.

Med Hensyn til Lovforslagets § 2 tiltræder det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) ligesom andre ærede Medlemmer Tanken om i Aar at give Vederlag til Formændene for de kommunale Raad. Det ærede Medlem vil dog ikke gaa med til at give det i det lange Løb, varigt, men om den Argumentation, han anførte, vil jeg sige, at den holder ikke Stik helt igennem; thi lige saa lidt som Rigsdagsmændene bliver Embedsmænd, fordi de modtager Vederlag for at sidde i Tingene, lige saa lidt bliver et Kommunalraadsmedlem og en Sogneraadsformand Embedsmænd, fordi de modtager et saadant Vederlag. Men hele Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør indføre det eller ikke, kan staa hen indtil videre, naar alle nu i det væsentlige er enige om, at der er god Grund til at gøre det for Øjeblikket.

Klaus Berntsen: Den højtærede Minister mente, at jeg ikke havde refereret korrekt, hvorledes Forholdene havde udviklet sig med Hensyn til Tilslutning eller Ikke-Tilslutning til min Henstilling under en foregaaende Sag. Jeg skal gøre opmærksom paa, at jeg citerede, hvorledes Forholdet var, da jeg havde gjort min Henstilling, nemlig, at Socialdemokratiets Ordfører straks tog Afstand derfra, og da Sagen kom videre, gav Socialdemokraterne ikke Tilslutning saa lidt som mit eget Parti. Socialdemokratiet beholdt sig til, at de vilde forelægge Spørgsmaalet for Hovedbestyrelsen. Men hvis den højtærede Minister havde haft nogen Tillid til, at det havde kunnet nytte noget, at Hovedbestyrelsen indkaldtes, synes jeg, at Ministeren skulde have ladet Socialisterne gøre det, thi saa havde der været en Chance for, at der var blevet et betydeligt Flertal for denne Sag. Den højtærede Minister har jo heller ikke faaet Tilslutning til det foreliggende Lovforslag, særlig dets § 1; desuagtet har han fremsat det, men naar han kan fremsætte det, kunde han ogsaa have fremsat det andet Lovforslag, naar han havde nogen Tillid til, at Socialdemokraterne vilde gaa med dertil. Det har jeg ikke nogen Tillid til; jeg tror, at de vil have Valg, da de har